

Arrest

nr. 75 103 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM loco advocaat F. GELEYN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 28 juli 1973 geboren in Al Diwaniyah. U bent een soenniet van Arabische origine en woonde in Hay el Zawraa samen met uw ouders, uw vrouw en kind. Na uw studies en legerdienst heeft u in 2005 een zaak in sanitair in de wijk el Fedaliyah opgestart. U had eveneens een stockage-ruimte in de ‘Jundi el Meshtul’-straat. De zaak draaide heel goed en u had twee mensen in dienst.

Op 27 mei 2008 kwamen er drie mannen van het bureau van Sadr bij u op bezoek. Er werd u gevraagd om wapens in uw ruimte op te slaan. U stemde in, nadat één van hen zijn wapen bovenhaalde en u en uw familie bedreigde. De drie gingen weg en er werd afgesproken om na een paar dagen naar de

opslagplaats te gaan. U vertelde het voorval aan uw vader en die raadde u aan klacht in te dienen bij de politie. Dit zou u de volgende dag dan ook gedaan hebben. De politie raadde u aan thuis te blijven en deelde u mee dat ze een hinderlaag zouden opzetten. Vier dagen later werd er een explosief voor uw deur geplaatst. Uw buurman zou iets verdacht gezien hebben waarop u de politie zou gebeld hebben. Deze maakte het springtuig onschadelijk en u diende nogmaals klacht in. Op 4 juni 2008 verhuisde u met uw familie naar het huis van uw broer in Iskaan el Sinai. Dankzij operatie 'Fardh al Khanoun', een militaire operatie waar zowel Amerikanen als Irakezen aan deelnamen, werd 'Jeish el Mehdi' in Diwaniyah uitgedund en keerden jullie terug naar Hay el Zawraa.

Na de parlementsverkiezingen in 2010 zou Jeish el Mehdi weer meer macht gekregen hebben. U zou op 20, 21 en 23 oktober 2010 opgebeld zijn door onbekenden. Er werd u gezegd dat men u nog niet vergeten was. Op 1 november 2010 werd u in uw auto achtervolgd en beschoten. U reed tegen de stoep en deed alsof u dood was, waarop de belagers verder reden. U diende opnieuw klacht in bij de politie. Uw familie verhuisde terug naar het huis van uw broer in Iskaan el Sinai. Twee weken later heeft uw moeder een dreigbrief gevonden in het huis in Hay el Zarea. U verbleef bij uw broer tot uw vertrek op 6 december 2010. In mei 2010 zou uw moeder nog een dreigbrief gevonden hebben. Hierop zijn uw vrouw en zoon bij uw schoonfamilie gaan wonen, uw ouders bleven echter in het huis in Hay el Zawraa wonen. Uw broer zou begin oktober 2011 neergeschoten en gestorven zijn.

U heeft Irak verlaten op 6 december 2010 en bent naar Turkije gevlogen. U heeft Turkije op 18 december 2010 verlaten richting België. U bent op 27 december 2010 in België aangekomen, waar u op 28 december 2010 asiel hebt aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een verzendingsnota van DHL, foto's van uw zaak en een dreigbrief van 'Asaab el Haq'. Tevens legt u een kopie neer van een factuur uitgeschreven door uw zaak, een huurcontract voor uw zaak, een huurovereenkomst voor uw opslagruimte, een inschrijvingsformulier van uw auto, een dreigbrief van Katiba van imam Ali, een overlijdensakte van uw broer en gelegaliseerde kopieën in verband met het gerechtelijk dossier.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Er wordt namelijk vooreerst weinig geloof gehecht aan uw bewering dat Jeish el Mehdi u zou benaderd hebben om wapens voor hen te stockeren. U stelde dat Jeish el Mehdi overal in Diwaniyah aanhangers heeft (CGVS p.14). Het is in dit licht opmerkelijk dat ze iemand als u, waarvan de loyaliteit niet vaststaat, onder dwang zouden verplichten wapens voor hen op te slaan. U dacht dat ze geen aanhangers in de straat hadden. Gevraagd naar de beschrijving van de straat gaf u aan dat er verschillende handelszaken in auto-onderdelen gelegen waren alsook verschillende huizen. Meer nog, uw eigen opslagplaats was ook een huis (CGVS p.13). Het is dan ook bevreemdend dat uw huis/opslagruimte de enig denkbare mogelijkheid was voor Jeish el Mehdi om hun wapens op te slaan. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat Jeish el Mehdi profiteerde van de kansarme bevolking en hen betaalde om de mensen aan hun kant te krijgen (CGVS p.9). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat ze iemand die afkerig staat ten opzichte van hun organisatie zouden dwingen wapens voor hen op te slaan terwijl er blijkbaar veel inwoners dit maar al te graag tegen betaling of uit overtuiging wilden doen. Het risico op verklipping en/of het falen van hun actie dat de organisatie door deze (onnodig riskante) werkwijze loopt, doet gegeven de omstandigheden twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw voorstelling van zaken.

Het is verder, gezien de achtergrond die u schetst, onwaarschijnlijk dat u daadwerkelijk klacht heeft ingediend. Zo gaf u enerzijds aan dat Jeish el Mehdi de macht in handen heeft in Diwaniyah en dat ze de mensen bedreigen en moorden plegen (CGVS p.6). U stelt verder dat de politie niet veel kan beginnen tegen Jeish el Mehdi: de politie doet haar best maar Jeish el Mehdi blijkt machtiger te zijn dan de politie (CGVS p.7). U concludeerde dat de politie de mensen niet kan beschermen in Diwaniyah (CGVS p.7). De reden waarom u klacht zou hebben ingediend, was anderzijds om te bekomen dat u zou beschermd worden door de politie (CGVS p.13). Dit is weinig waarschijnlijk aangezien u zich er blijkens uw eerdere verklaringen goed van bewust was dat de politie niet in staat is enige vorm van bescherming te bieden. Bovendien wist u te vertellen dat de politie geïnfiltreerd was door Jeish el Mehdi (CGVS p.16), wat het nog opmerkelijker maakt dat u klacht zou zijn gaan indienen. U stelt dat u van deze wijdverbreide infiltratie nog niet op de hoogte was (CGVS p.16), hetgeen niet kan overtuigen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat u stelde dat Jeish el Mehdi een explosief voor uw deur had geplaatst net omdat u hen aangeklaagd had. Ondanks het feit dat u de plaatsing van het explosief toedichtte aan de aangifte die u gedaan hebt, zou u daarna nogmaals tot twee keer toe klacht hebben ingediend, wat toch wel mag verbazen gezien de gevolgen die voortvloeiden uit uw eerste klacht.

Een andere reden waarom u de eerste keer klacht indiende betreft het feit dat u de politie wou waarschuwen in verband met een nakende grote aanslag die Jeish el Mehdi wilde plegen (CGVS p.14).

Gevraagd of dit gegeven ook in uw klacht stond, antwoordde u affirmatief (CGVS p.16). Als de klacht van 28 mei 2008 naast uw verklaringen wordt gelegd, blijkt evenwel dat er in het geheel geen melding gemaakt wordt van een nakende aanslag. Dit is zeer opmerkelijk. Er kan van u verwacht worden dat u de inhoud kent van de documenten die u neerlegt om uw aanvraag te staven, zeker als het om een dergelijk cruciaal stuk gaat.

Het is verder eerder onwaarschijnlijk dat u nu anno 2011 nog geviseerd wordt omwille van deze feiten. Uw problemen vinden volgens uw verklaringen hun oorsprong in mei en juni 2008. De operatie Fardh al Khanoun begon in Bagdad in maart 2008 en zakte af naar Diwaniyah rond juli 2008, waar men vier maanden hevige gevechten geleverd heeft. U heeft dus nog gedurende een maand voorafgaand aan deze militaire operatie niets meer van Jeish el Mehdi gehoord. U gaf aan dat u van november 2008 tot 20 oktober 2010 ongestoord hebt kunnen wonen en werken, aangezien de Fardh el Khanoun operatie haar vruchten had afgeworpen en Jeish el Mehdi serieuze klappen had toebedeeld (CGVS p. 17). Het is erg onwaarschijnlijk dat die mensen u nu nog zouden viseren, temeer er op basis van uw klachten nooit iemand is opgepakt (CGVS p.18). U heeft de organisatie immers op geen enkele manier schade toegebracht. Het feit dat ze u na drie jaar dan nog zouden viseren, maakt u niet aannemelijk.

Wat betreft de dreigbrief en het overlijden van uw broer, beiden gedateerd na uw vertrek uit Irak, kan opgemerkt worden dat deze gebeurtenissen volgens u ook verband houden met het feit dat u de wapens destijds niet heeft willen opslagen. Er dient evenwel te worden vermeld dat uw verklaringen wat dit betreft opmerkelijk zijn. Zo werd u gevraagd of u broers of zussen hebt, waarop u antwoordde: één broer en één zus, respectievelijk Tawfik en Sinaa. Gevraagd waar ze wonen reliceerde u: 'Mijn broer in Iskan Sinai en mijn zus is getrouwd en woont in el Uruba'(CGVS p.4). Het is toch zeer merkwaardig dat u op dat moment niets gezegd heeft over de dood van uw broer die slechts enige dagen eerder plaatsgevonden zou hebben, maar dat u er pas aan denkt dit te vermelden wanneer later tijdens het gehoor de documenten, waaronder de overlijdensakte, behandeld werden (CGVS p.19). Dit toch wel merkwaardige feit brengt de geloofwaardigheid van het overlijden van uw broer in het gedrang.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u aangebrachte documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bevestigen samen met uw verklaringen dat u een Irakees staatsburger bent. Met de foto's van uw zaak, een factuur uitgeschreven door uw zaak, een huurcontract voor uw zaak met de drie foto's toont u aan dat u in sanitair handelde, wat in deze beslissing niet betwist wordt. Het inschrijvingsformulier van uw auto staat het feit dat u een auto bezat. De dreigbrief van Katiba van imam Ali, de dreigbrief van Asaeb el Haq, de overlijdensakte van uw broer en de gelegaliseerde kopieën in verband met het gerechtelijk dossier (7 p.) zijn documenten waarvan de authenticiteit niet kan achterhaald worden en die uw asielaanvraag slechts ondersteunen in het geval van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is gebleken.

Wat het huurcontract van de opslagruimte betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst betreft dit enkel een stuk dat verwijst naar de periode 2005-2006 en doet dit geen uitspraak over de periode 2008. Bovendien stelt u enerzijds dat u uw documenten allen per e-mail ontvangen heeft (CGVS p.19-20) maar dat anderzijds moet vastgesteld worden dat dit gescande document duidelijk met pen werd ingevuld. Verder wist u niet meer wie het ondertekend heeft. Het is namelijk zo dat zowel de eigenaar als de huurder iemand meenemen om het contract te ondertekenen, u kon zich niet meer herinneren wie u als getuige gevraagd hebt (CGVS p.21). De authenticiteit en bewijskracht van dit document is dan ook miniem.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd, en de daling van het aantal burgerslachtoffers (een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende) bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiietische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiietische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Diwaniyah in de provincie Qadissiyah, Zuid-Irak waar er geen sprake is van willekeurig geweld, waarvan burgers slachtoffer worden. Uit de berichtgeving blijkt dat er militaire doelwitten geïdentificeerd worden. De veiligheidssituatie is onder controle en er worden heel wat maatregelen genomen om dat zo te houden. De overheid voert strikte veiligheidsplannen uit om elke kans op geweld in de provincie tegen te gaan. Bij inbreuken op de veiligheidssituatie wordt er dan ook onmiddellijk met scherpe veiligheidsmaatregelen gereageerd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Diwaniyah, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Diwaniyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Diwaniyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betoogt aangaande het verzoek van Jeish al Mehdi (hierna: JAM) om wapens te stockeren dat de reden waarom ze voor hem kozen ligt in het feit dat hij een opslagplaats had dicht bij een route waar veel militaire konvooien reisden. Het was de intentie van JAM om deze konvooien te raken zodat de opslagplaats kon dienen voor een uniek doel. Verzoeker citeert zijn verklaringen van bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt dat er wel andere winkels in de omgeving waren maar geen andere opslagplaatsen. Derhalve is het wel aannemelijk dat JAM hem vroeg wapens te stockeren en niet iemand anders.

Wat betreft de klachten die hij neerlegde bij de politie wijst verzoeker op zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal en voert hij aan het land te hebben verlaten ingevolge de vaststelling dat er een gebrek aan politiebescherming was. Bovendien had hij de eerste maal de bedoeling om de politie te informeren dat JAM een aanval voorbereidde waarbij vele doden konden vallen. Voorts was hij het aan zichzelf verplicht klacht neer te leggen, zelfs indien geen reële kans op bescherming bestond. Hij verkoos het om klacht neer te leggen in plaats van samen te werken met de milities, wat de dood van verschillende personen kon veroorzaken. Ingevolge de explosieven die voor zijn huis werden geplaatst en ingevolge de vaststelling dat de politie hem niet beschermde besloot verzoeker het huis te verlaten. De stappen die hij zette om klacht neer te leggen volgen dus een coherente en redelijke logica. Verzoeker voert aan dat hem niet kan worden verweten dat hij zich tot de autoriteiten van zijn land heeft gericht om bescherming te verkrijgen. Indien hij dit niet had gedaan, had het Commissariaat-generaal hem dit aangerekend. Bovendien moet dit element, indien het verzoeker wordt aangerekend, aan honderden Irakezen worden verweten. Een persoon die wordt vervolgd kan redelijkerwijze niet worden verweten dat deze bescherming zoekt terwijl er geen ander alternatief voorhanden was. Verzoeker wijst er voorts op dat de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat zijn verklaringen niet overeenstemmen met zijn klacht. Uit deze klacht blijkt dat hij verklaarde dat hij geraadpleegd werd door milities die de Amerikaanse en Iraakse strijdkrachten wilden raken en de autoriteiten wilde inlichten.

Verzoeker betoogt inzake de actualiteit van zijn vrees dat hij zonder problemen kon verder werken omdat in 2008 een grote campagne werd gevoerd tegen de milities. In november 2008 keerde hij trouwens terug omdat hij dacht dat de regio veilig was. Na de parlementsverkiezingen van oktober 2010 hebben de milities 42 zetels gehaald en een reeks moorden gepleegd en dergelijke moorden komen tot op vandaag voor. JAM heeft oude dossiers bovengehaald. Verzoeker heeft kogels geïncasseerd en dreigbrieven gekregen voor zijn vertrek zodat zijn vrees nog steeds actueel is.

Met betrekking tot de dood van zijn broer, stelt verzoeker dat hij correct antwoordde op de vragen aangezien zijn broer daadwerkelijk in El Sinai woonde. Hij merkt op dat de dood van zijn broer pas tien dagen voor het gehoor plaatsvond. Hij had begrepen dat men hem vroeg waar zijn broer leefde en heeft eenvoudigweg op deze vraag geantwoord alvorens later de dood van zijn broer aan te halen.

Verzoeker voert in hoofddorde aan dat hem de status van vluchteling moet worden toegekend gelet op het bestaan in zijn hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij herhaalt de door hem aangevoerde feiten, wijst op de door hem neergelegde stukken en stelt dat het Commissariaat-generaal heeft geweigerd deze elementen in overweging te nemen als bewijs om reden dat de authenticiteit ervan niet kan worden aangetoond en het relaas niet geloofwaardig is. Volgens verzoeker toont het voorgaande de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan en gelden de documenten minstens ten titel van begin van bewijs.

Verzoeker verwijst naar artikel 1, A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, en stelt dat hij, gelet op het door hem aangehaalde feitenrelaas wordt vervolgd omwille van zijn politieke overtuiging daar hij weigerde mee te werken met de milities en wordt beschouwd als verrader. Hij wijst er voorts op dat hij zijn identiteitsdocumenten heeft bijgebracht. Voorts legt hij ter staving van zijn beroep een aantal foto's van zijn bedrijf neer, een kopie van de factuur van zijn bedrijf en de huurovereenkomsten van zijn winkel en opslagplaats. Zijn identiteit en beroep worden niet betwist.

Verzoeker voegt verschillende persartikels bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat een toenemend aantal personen werd vermoord in 2010 en 2011.

Hij geeft aan tevens te behoren tot een bepaalde sociale groep, meer bepaald tot de groep van personen die zich verzetten tegen de milities. Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast inzake asielaanvragen en de toekenning van het voordeel van de twijfel, onder verwijzing naar de *Guide du UNHCR des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* van 1992, alsmede naar Franstalige rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen omtrent de toepassing van het voordeel van de twijfel. Hij haalt aan dat rekening moet worden gehouden met de omstandigheden en eigenheden van de situatie, de leeftijd, het opleidingsniveau en eventuele trauma's van de asielzoeker. De ernst van het vervolgingsrisico dat hij loopt bij een terugkeer vereist een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel.

Verzoeker verwijst nog naar twee Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd geoordeeld dat niet kon worden uitgesloten dat de asielzoeker in kwestie bij een terugkeer kon blootgesteld worden aan vervolging.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Enerzijds loopt hij risico op executie, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en anderzijds is er een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt verschillende persartikels bij omtrent de algemene veiligheidssituatie in Zuid-Irak die bevestigen dat in 2010 en 2011 aanvallen plaatsvonden waarbij verschillende burgers omkwamen. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal zich in de bestreden beslissing baseert op informatie die slechts is geactualiseerd tot 20 december 2010 en benadrukt dat de documenten die hij bijbrengt allen dateren van 2011 en derhalve recenter zijn dan de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie. Verzoeker acht het gepast te verwijzen naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 april 2011 waarin de betrokkene afkomstig was van Zuid-Irak, eveneens dreigbrieven had ontvangen en geweerschoten had geïncasseerd. Hij citeert een passage uit dit arrest en stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus in dit arrest werd toegekend aan de asielzoeker op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Nu *in casu* dezelfde informatie werd gehanteerd door het Commissariaat-generaal en dezelfde artikels door verzoeker worden voorgelegd die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als relevant werden geacht is het gepast dezelfde redenering toe te passen. In elk geval moet, indien wordt geoordeeld dat verzoeker niet valt onder de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), minstens de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b).

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging en de terugzending van de bestreden beslissing.

Verzoekers stelt nog dat *“de antwoorden trouwens sterk afhangen van de gestelde vragen (...)”*.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. Verzoeker komt inzake het motief dat het niet geloofwaardig is dat JAM hem zou hebben benaderd om wapens voor hen te stockeren, niet verder dan een loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking die de commissaris-generaal hieraan verbindt. Als dusdanig slaagt hij er niet in de terechte vaststellingen zoals verwoord in de bestreden beslissing te ontkrachten. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat JAM overal in Diwaniyah heel veel aanhangers heeft.

Tevens blijkt hieruit dat JAM profiteert van de kansarme bevolking en hen betaalt om mensen aan hun kant te krijgen (administratief dossier, stuk 3, p.9, 14). Het is in het licht van deze verklaringen geenszins aannemelijk dat JAM iemand als verzoeker, wiens loyaliteit niet vaststaat, onder dwang zou verplichten om wapens voor hen op te slaan. Verzoeker stelde in dit kader te denken dat zij in de straat geen aanhangers hadden, doch uit zijn verklaringen zoals aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat zijn opslagplaats in een huis was en dat in zijn straat nog verschillende andere huizen en handelszaken waren gesitueerd zodat verzoekers huis en opslagplaats niet de enige denkbare mogelijkheid waren voor JAM om wapens op te slaan. Dat JAM, ondanks het feit dat deze organisatie overal in Diwaniyah heel veel aanhangers heeft en er blijkbaar veel inwoners dit maar al te graag tegen betaling of uit eigen beweging wilden doen, verzoeker zou dwingen wapens op te slaan is niet geloofwaardig. JAM zou door deze onnodig riskante handelswijze immers risico lopen op een verklikking en/of falen van hun actie.

Daarenboven is de door verzoeker geschetste gang van zaken niet aannemelijk, daar waar hij stelt tot drie maal toe klacht te hebben ingediend bij de politie in Diwaniyah. Verzoeker verklaarde immers bij het Commissariaat-generaal dat JAM Diwaniyah in zijn macht heeft, militairen, burgers en de politie aanvalt en machtiger is dan de politie. Tevens stelde hij in dit kader dat JAM reeds sedert 2006 of 2007 de macht heeft. Voorts gaf hij aan dat de politie eigenlijk niet tegen JAM op kan en de mensen niet kan beschermen omdat zij hem anders hadden beschermd (*ibid.*, p.6-7). Bovendien verklaarde verzoeker dat leden van JAM zijn geïnfiltreerd in de politiediensten en stelde hij uitdrukkelijk dat dit altijd zo is geweest sedert de val van het regime. Even verder stelde hij nogmaals: *“Na de val, voor de val was JAM niet aanwezig, na de val weet iedereen dat politie geïnfiltreerd is dr JAM, van wanneer weet ik niet (...)”* (*ibid.*, p.16-17). Uit voormelde verklaringen blijkt, in tegenstelling tot wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was dat JAM aan de macht was in Diwaniyah, dat na de val van het regime iedereen wist dat de leden van JAM de politiediensten hadden geïnfiltreerd en dat de politie, die zelf doelwit was van aanvallen van JAM, hem niet kon beschermen. Dat hij desalniettemin klacht zou hebben ingediend bij de politie om bescherming te bekomen wegens zijn problemen met JAM is in de door hem geschetste context derhalve erg bevreemdend. Hoe dan ook gaf verzoeker aan dat hij na zijn eerste klacht wist dat de politie was geïnfiltreerd door de leden van JAM, dat JAM daardoor op de hoogte was van zijn klacht en dat het gevolg was dat een explosief voor zijn woning werd geplaatst (*ibid.*, p.9-10, 16). Dat hij nadien, ondanks de voormelde negatieve gevolgen van zijn eerste klacht, nog tot tweemaal toe klacht zou hebben ingediend bij de politie naar aanleiding van zijn problemen met JAM is hoegenaamd niet geloofwaardig.

Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker, indien deze daadwerkelijk problemen kende met een dermate machtige organisatie als JAM en nadat hij een eerste maal klacht indiende en een explosief voor zijn woning werd achtergelaten, hij nogmaals klacht indiende en vluchtte en zou zijn teruggekeerd naar Diwaniyah in november 2008. Nog minder aannemelijk is het daarbij dat hij vervolgens zonder problemen in zijn handelszaak zou hebben verder gewerkt tot 20 oktober 2010. Verzoeker verklaarde weliswaar dat JAM was verzwakt naar aanleiding van een grootscheepse operatie tegen deze organisatie vanwege de autoriteiten, doch hij gaf tevens aan dat JAM in de periode van november 2008 tot oktober 2010 nog actief was in Diwaniyah en met name acties voerde tegen de Amerikanen. Zo gaf hij aan dat zij een raketaanval uitvoerden op de Amerikaanse basis begin 2010. Voorts verklaarde hij dat JAM hem na twee jaar nog steeds zou zoeken omdat de personen die weigerden mee te werken met JAM blijvend door hen werden gevisieerd (*ibid.*, p.17-18). Gelet op het feit dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat JAM ondanks de operatie tegen deze organisatie aanwezig en actief bleef in Diwaniyah is het niet aannemelijk dat hij, zo hij problemen kende met deze organisatie, het risico zou hebben genomen terug te keren naar deze stad en daar nog geruime tijd en tot in oktober 2010 te verblijven. Bovendien is het in het geheel niet geloofwaardig dat hij daarbij ongeveer twee jaren zou hebben kunnen verder werken in zijn winkel zonder dat hij problemen kende. Dat een organisatie als JAM, indien deze hem daadwerkelijk viseerde, verzoeker gedurende ongeveer twee jaar volledig ongemoeid zou laten, en dit ondanks het feit dat haar leden nog actief waren in de stad en verzoeker gewoon verder werkte in de handelszaak waarin hij zou hebben geweigerd voor hen wapens te stockeren, is manifest ongeloofwaardig. Verzoekers hypothetische verklaring dat de leden die hem bedreigden misschien niet aanwezig waren doet aan het voormelde geenszins afbreuk (*ibid.*, p.17-18).

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoeker beweerde dat zijn broer ingevolge zijn problemen zou zijn gedood doch dit gegeven niet aannemelijk maakt. Verzoeker stelde immers slechts dat deze zou zijn overleden wanneer de door hem neergelegde documenten, waaronder een kopie van een overlijdensakte van zijn broer, werden besproken (*ibid.*, p.19-20). Hij maakte hiervan eerder tijdens het gehoor, wanneer hij werd ondervraagd omtrent zijn familiale situatie, echter nergens enige melding van. Gevraagd naar broers en zussen, antwoordde hij integendeel slechts: *“Één broer en één zus.”*

Wanneer daarna werd gevraagd: “Waar wonen zij?”, antwoordde hij: “broer in iskan sinai, zus getrouwd in el uruba woont ze”. Wanneer de volgende vraag werd gesteld: “Hebt u dichte of verre familieleden die nu voor de Iraakse overheid werken?”, antwoordde verzoeker bovendien: “Broer” en wanneer vervolgens werd gevraagd: “Wat doet die?”, stelde hij: “Werkt bij boekhouding bij bedrijf van weverij” (*ibid.*, p.4). Dat verzoeker, indien zijn broer daadwerkelijk enige tijd voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal zou zijn overleden, aanvankelijk op dergelijke wijze zou antwoorden op de voormelde vragen inzake zijn familiale situatie, zonder in dit kader ook maar enige spontane melding te maken van diens dood, is niet geloofwaardig. De neergelegde kopie van een overlijdensakte is niet van aard dat zij afbreuk kan doen aan het voormelde. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan hieraan immers geen bewijswaarde worden toegekend.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen (rechtsplegingdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 11: documenten).

Wat betreft de stukken die verzoekers identiteit en beroepsactiviteit ondersteunen, alsmede het stuk waaruit blijkt dat hij een wagen bezat, dient te worden opgemerkt dat deze elementen *in casu* niet worden betwist. Voor het overige bevatten deze stukken geen gegevens die betrekking hebben op zijn concrete problemen zodat zij niet vermogen het voorgaande te ontkrachten.

De kopie van de overlijdensakte van verzoekers broer werd reeds hoger besproken.

De dreigbrieven betreffen documenten die door eenieder kunnen zijn gefabriceerd en waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. Derhalve kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend.

Wat betreft de documenten inzake verzoekers klachtneerlegging bij de politie en het gevolg dat hieraan werd gegeven dient te worden opgemerkt dat, nog daargelaten dat het bevreedend is dat al deze documenten, ondanks dat zij zouden uitgaan van officiële instanties, handgeschreven stukken betreffen, opdat aan dergelijke stukken enige bewijswaarde zou kunnen worden toegekend, zij dienen te worden aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en in het bijzonder van het feit dat verzoeker drie maal klacht zou hebben neergelegd bij de politie, kan aan deze stukken *in casu* geen bewijswaarde worden toegekend.

De bij het verzoekschrift gevoegde internetartikelen zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg vermogen zij geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de Franstalige arresten nr. 16 891 en 22 144 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dewelke betrekking hebben op een Russisch staatsburger, respectievelijk een Oezbeeks staatsburger, dient te worden opgemerkt dat aan arresten van de Raad geen precedentwaarde kan worden toegekend en dat verzoeker hoe dan ook niet aantoonde zich in een vergelijkbare situatie te bevinden dan de personen die het voorwerp uitmaakten van deze arresten.

Daar waar verzoeker nog op algemene wijze poneert dat “de antwoorden trouwens sterk afhangen van de gestelde vragen (...)” dient te worden opgemerkt dat het opwerpen van dergelijke algemene bedenkingen, zonder deze ook maar enigszins uit te werken, niet dienstig is. Verzoeker preciseert niet dat, waar of op welke wijze zijn antwoorden zouden zijn beïnvloed door de vraagstelling en de wijze van vraagstelling kan op zich geenszins een verklaring bieden voor de hoger gedane vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.2. gedane vaststellingen dienaangaande, volgens dewelke hij niet aantoonde dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daterend van 26 april 2011 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 8), dient te worden opgemerkt dat aan arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentswaarde kan worden toegekend. Daarenboven toont verzoeker niet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de persoon die het voorwerp uitmaakt van het voormelde arrest.

Verzoeker betoogt inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst dat de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie) niet meer actueel is. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde internetartikelen blijkt echter dat in Irak sporadisch nog aanslagen worden gepleegd, waarbij vooral het leger en de orde- en veiligheidsdiensten worden gevisieerd, doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in verzoekers regio van herkomst sedert 20 december 2010 dermate zou zijn gewijzigd dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Derhalve toont verzoeker niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in voornoemd artikel.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS